

Ze kijkt Mientje hooghartig aan. 'Je hebt me toch wel begrepen Mientje?'

'Jawel mevrouw de barones. Ik heb eigenlijk nog een vraag aan u.'

Mientje is normaal gesproken nooit zo brutaal, maar vandaag heeft ze besloten de stoute schoenen aan te trekken.

Mevrouw de barones kijkt haar verbaasd aan en zegt: 'Hm... Niet gebruikelijk, maar vooruit. Stel je vraag maar.'

'Dank u wel, mevrouw. Ik heb nu één avond in de week vrijaf. Zou dat uitgebreid kunnen worden naar twee avonden in de week?'

Van schrik laat mevrouw de barones haar monocle van haar oog vallen. Ze kijkt Mientje doordringend aan. Wat was er in dat simpele brein gevaren? Wat moet zo'n meid met zoveel vrije tijd? Ze zal de hert wel op willen, dat heb je met die jonge meiden. Die rotzooien maar wat aan.

'Twee avonden? Maar Mientje, wat moet je met al die vrije tijd?'

'Dan kan ik wat vaker naar de soos om vrienden te maken.'

‘En wat zegt meneer Dawson ervan?’

‘Die vindt het goed, mevrouw. Maar hij vond eigenlijk dat twee avonden extra per maand wel genoeg waren.’

‘Je bent in elk geval eerlijk, Mientje. Hoelang werk je nu eigenlijk al bij mij?’

Mientje weet niet goed raad met de vraag, want ze is niet bijster goed met getallen. Ze kijkt dan ook peinzend naar mevrouw, die duidelijk geïrriteerd verder vraagt: ‘Hoe oud was je toen je hier kwam?’

Mientje graaft in haar troebele geheugen en zegt aarzelend: ‘Ik denk 14 jaar, mevrouw.’

‘En hoe oud ben je nu?’

‘Achtenzestig jaar, mevrouw.’

Mevrouw de barones kijkt haar onderzoekend aan en twijfelt tergend lang.

Mientje heeft eigenlijk de moed al opgegeven, maar uiteindelijk zegt de barones: ‘Goed Mientje. Je werkt nu al meer dan vijftig jaar voor mij en je hebt altijd goed je best gedaan. Daarom geef ik je twee avonden per maand erbij. Maar dat gaat wel van je loon af. En ik wil niet horen dat je me misdraagt. Je weet maar nooit met die jongelui van tegenwoordig. Dus gedraag je...’

Mientje vindt het prima en maakt een lichtje buiging naar mevrouw de barones: 'Dank u wel, mevrouw. U bent veel te gul.'

'Dat zit wel goed, Mientje. Je kunt gaan.'

En Mientje verlaat opgelucht de kamer. Ze maakt met haar oude, bijna versleten benen een klein dansje van plezier. Twee hele dagen per maand erbij, wat een weelde. Wat is mevrouw de barones toch goed voor haar.